

РЕШЕНИЕ

№ 1356

гр. Варна, 03.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в закрито заседание на трети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Константин Д. Иванов

Членове: Мая Недкова
мл. с. Ивелина Чавдарова

като разглежда докладваното от Константин Д. Иванов Въззивно гражданско дело № 20223100502132 по описа за 2022 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на Глава XXXIX-та ГПК.

Образувано е по жалба с вх. № 30745/15.09.2022 год. по рег. на ЧСИ Христо Георгиев с рег. №892 с район на действие на Окръжен съд - Варна, подадена от И. Н. Б. от гр. Варна – длъжник по изпълнението срещу постановление за разноските от 05.09.2022 год. по изп. дело № 20218920401754 на ЧСИ Х. Георгиев с рег. № 892, с което в тежест на длъжника са определени разноски в общ размер на 531, 56 лева, включващи дължими такси и разноски по ТТРЗЧСИ.

В жалбата са наведени оплаквания за незаконосъобразност на постановлението за разноските. Не се оспорва дължимостта на разноските, определени по т. 1, т. 10 и т. 26 от ТТРЗЧСИ.

Относно определените в тежест на длъжника разноски, съставляващи таксата по т. 3 от ТТРЗЧСИ се твърди, че ЧСИ не е извършил 11 бр. справки за длъжника и неговото имущество.

Относно определените в тежест на длъжника разноски, съставляващи таксата по т. 4 от ТТРЗЧСИ и таксата по т. 5 от ТТРЗЧСИ се твърди, че не е възможно едни и същи съобщения по делото да са изпратени от съдебният изпълнител по пощата и същевременно негов служител да ги е връчил.

Относно определените в тежест на длъжника разноски, съставляващи таксата по т. 11

от ТТРЗЧСИ се твърди, че няма основания за нейното събиране. Сочи, че в изпълнителното дело присъединен вискател по реда на чл. 458 от ГПК е Държавата в лицето на Национална агенция за приходите, а таксата по т. 11 от ТТРЗЧСИ е предвидена за присъединяване на вискател по негова молба по реда на чл. 456 от ГПК.

Определените в тежест на длъжника разноси, съставляващи таксата по т. 12 от ТТРЗЧСИ също счита за недължими.

Относно определените в тежест на длъжника разноси, съставляващи таксата по т. 31 от ТТРЗЧСИ в размер на 31 лева се твърди, че са недължими, тъй като липсват доказателства за заплащането им от ЧСИ. Освен това сочи, че таксите за пощенски и куриерски услуги имплицитно се съдържат в т. 4 от ТТРЗЧСИ, за което ЧСИ вече е начислил такива. Поддържа също, че размерът на определените от ЧСИ разноси не е съобразен с нормата на чл. 73а, ал. 1, т. 4 от ГПК.

На следващо място развива съображения, че липсва правно основание върху определените от ЧСИ такси да бъде начисляван ДДС в тежест на длъжника по изпълнението. Пзовава се на [чл. 67, ал. 2 ЗДДС](#), съгласно който когато при договаряне на доставката не е изрично посочено, че данъкът се дължи отделно, приема се, че той е включен в договорената цена. Развити са съображения, че за разлика от [§ 2а от ДР на Наредба № 1 от 09.07.2004](#) за минималните адвокатски възнаграждения, в самата ТТРЗЧСИ липсва аналогична разпоредба, поради което и регистрацията по ЗДДС на ЧСИ не е основание върху нормативно установените му такси и разноси да се начислява отделно ДДС в тежест на потребителя на услугата "съдебно изпълнение". Поддържа, че националната правна уредба не предвиждала възможност действащите частни съдебни изпълнители да начисляват ДДС отделно от дължимите им се такси съгласно ТТРЗЧСИ, а следва да се приеме, че ДДС е включен в определените размери на такси в Тарифата. Пзовава се на решение от 10.04.2019 г. по дело С-214 от 2018 г. на Съда на Европейския съюз.

Отправено е искане за отмяна на разпореждането от 05.09.2022 год. на ЧСИ Х. Георгиев с рег. № 892, по изп. дело № 20218920401754, както и за присъждане на сторените за настоящото производство съдебни разноси.

Писмени възражения от насрещната страна не са постъпили.

В писмени мотиви по обжалваните действия ЧСИ Х. Георгиев с рег. № 892 счита жалбата за неоснователна.

Съдът съобрази следното:

Производството по изп. дело № № 20218920401754 по описа на ЧСИ Х. Георгиев с рег. № 892 с район на действие района на ОС – Варна е образувано по молба от 27.09.2021 год. на вискателя Община Варна, чрез юриск. Янко Манковски срещу И. Н. Б., към която е приложен Акт за установяване на задължения по декларация №=====, влязъл в сила на 07.05.2019 год., по силата на който И. Н. Б. дължи сумата от 250.65 лева, от които 100.87 лева - главница данък върху недвижими имоти, ведно със законната лихва от 20.09.2021 г.,

51.86 лева – неолихвяема сума за лихва ДНИ, 64.66 лева- такси за битови отпадъци, ведно със законната лихва от 20.09.2021 г. и 33.26 лева – неолихвяема сума за лихва ТБО. С молбата е представено адвокатско пълномощно.

От удостоверение от 19.10.2021 год. от НАП - Варна е видно, че длъжникът И. Н. Б. има непогасени публични задължения към държавата в размер на 210 лева, поради което държавата е присъединена по право като вискател за горната сума, наред с първоначалния вискател.

На 20.04.2022 год. длъжникът И. Н. Б. е получил покана за доброволно изпълнение, в която е посочено, че задължението му по изпълнителното дело възлиза на 281, 44 лева, от които 100, 87 лева, представляващо олихвяема сума за главница – данък върху недвижими имоти, ведно със законната лихва от 20.09.2021 г., която към 04.10.2021 год. е 0, 39 лева; 51, 86 лева - неолихвяема сума за лихва върху дължимия ДНИ; 64, 66 лева - олихвяема сума за главница такса за битови отпадъци, ведно със законната лихва от 20.09.2021 г., която до 04.10.2021 год. е 0, 25 лева, 33, 26 лева - неолихвяема сума за лихва върху дължимата ТБО, дължима сума по т. 26 от ТТРЗЧСИ в размер на 30, 15 лева, както и присъдени публични държавни вземания по чл. 458 от ГПК в полза на държавата.

С постановление с изх. № 8854/08.04.2022 год., вписано в СлВп - Варна с вх. рег. №11688/15.04.2022 г., акт №103, том V, дв. вх. № 11594, е наложена възбрана на недвижим имот, собственост на длъжника, с площ 530 кв. м., попадащ в зона за земеделско ползуване, представляващо имот пл. № 657 в кв. 39 по кадастралния план на местност „Ракитника“ в землището на кв. „Галата“, гр. Варна, заедно със сграда – бунгало със застроена площ 16, 15 кв. м. при граници на цялото място: имоти пл. № № 654, 656, 658, път, както и самостоятелен обект в сграда с идентификатор 10135.2553.56.1.27, находящ се в гр. Варна по КKKP, одобрени със Заповед РД-18-92/14.10.2008 год. на ИД на АГKK, с адрес: гр. Варна, район Приморски, ул. „Карамфил“ бл. 13, вх. В, ет. 2, ап. 27.

Въз основа на молба от 23.08.2021 год., подадена от длъжника по изпълнението, ЧСИ е издал постановление за разноските от 05.09.2022 год., като е определил следните разноси, дължими съгласно ТТРЗЧСИ: по т. 1 от ТТРЗЧСИ - 24 лева с ДДС, по т. 3 от ТТРЗЧСИ - 66 лева с ДДС, по т. 4 от ТТРЗЧСИ - 72 лева с ДДС, по т. 5 от ТТРЗЧСИ - 168 лева с ДДС, по т. 10 от ТТРЗЧСИ - 36 лева с ДДС, по т. 11 от ТТРЗЧСИ - 60 лева с ДДС, по т. 12 от ТТРЗЧСИ - 36 лева с ДДС, по чл. 26 от ТТРЗЧСИ - 58 лева с ДДС и по т. 31 от ТТРЗЧСИ – 31 лева. Общият размер на дължимите разноси по изпълнението е 551 лева.

Разноските са посочени и в изпратено на длъжника уведомление с изх. № 23878/05.09.2022 год., получено на 09.09.2022 год.

На 15.09.2022 год. длъжникът е подал и жалба с вх. № 30745/15.09.2022 год. по рег. на ЧСИ З. Георгиев срещу постановлението за разноските от 05.09.2022 год. – възразил е срещу разноските по ТТРЗЧСИ, тъй като са изчислени в противоречие с Тарифата и нормата на чл. 73а от ГПК.

С оглед така установеното от фактическа страна се налагат следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от легитимирана страна и срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е отчасти основателна, като съображенията за това са следните:

Оплакванията на длъжника конкретно се отнасят за таксите по т. 3, 4, 5, 11, 12 и 31 от ТТРЗЧСИ. Оспорено е и законосъобразното приложение на чл. 73а от ГПК.

Относно таксата по т. 3 ТТРЗЧСИ в размер на 66 лева с вкл. ДДС:

Съгласно чл. 3 от ТТРЗЧСИ за извършване на всяка справка за длъжника и неговото имущество се събира такса 5 лева (без ДДС).

Видно от изпълнителното дело (л. 7, 14, 16, 18, 20, 23, 24, 25, 26, 27 и 28) съдебният изпълнител е извършил 11 броя справки, поради което жалбата против постановлението за разноси от 05.09.2022 год. в частта му, с която в тежест на длъжника са определени разноси по т. 3 от ТТРЗЧСИ в размер на 66 лева, с вкл. ДДС е неоснователна.

Относно таксата по т. 4 ТТРЗЧСИ в размер на 72 лева с вкл. ДДС (6 по 12 лева):

Съгласно т. 4 от ТТРЗЧСИ за изпращане по пощата на призовка, препис от жалба, уведомление и книжа се събира такса 10 лева (без ДДС).

От материалите, съдържащи се в приложеното изпълнително дело (л. 29, 30, 32, 36, 39 и 41) се установява, че ЧСИ е изпратил 6 на брой уведомления до длъжника, Община Варна и ТД на НАП Варна относно присъединяване на публични държавни вземания, дължими от И. Б. в размер на 210 лв., както и относно наложената възбрана на недвижим имот, собственост на длъжника от изп. дело.

Поради това и жалбата против постановлението за разноси от дата 05.09.2022 год. в частта му, с която в тежест на длъжника са определени разноси по т. 4 от ТТРЗЧСИ в размер на 72 лева с вкл. ДДС е неоснователна.

Относно таксата по т. 5 ТТРЗЧСИ в размер на 168 лева с вкл. ДДС (7x24 лева):

Съгласно т. 5 ТТРЗЧСИ за изготвяне и връчване от съдебния изпълнител или от негов служител на покана, призовка, препис от жалба, уведомление или книжа, включително за връчване на изявление на вискателя по чл. 517, ал. 2 и ал. 3 от ГПК се събира такса 20 лева (без ДДС).

От изпълнителното дело е видно, че на длъжника е връчена ПДИ, изготвена от ЧСИ; изготвени са и са връчени до Община Варна, НАП и длъжника уведомления за постановлението за разноси от 05.09.2022 г. От изложеното се налага извода, че към датата на изготвяне на постановлението за разноските (05.09.2022 год.), дължимите от длъжника разноси по изпълнението за такса по т. 5 от ТТРЗЧСИ са в размер на 96 лева с вкл. ДДС.

По тези съображения жалбата против постановлението за разноси от дата 05.09.2022 год. в частта му, с която в тежест на длъжника са определени разноси по т. 5 от ТТРЗЧСИ в размер на 168 лева, с вкл. ДДС е основателна в частта за разликата над 96 лева лева до вменените в тежест на длъжника 168 лева, поради което и постановлението следва да бъде

отменено в посочената част.

Относно таксата по т. 11 ТТРЗЧСИ в размер на 24 лева с вкл. ДДС:

Съгласно т. 11 ТТРЗЧСИ за присъединяване на взыскател се събира такса 50 лева (без ДДС).

Неправилно като разноси по изпълнението е била включена таксата по т. 11 от ТТРЗЧСИ в размер на 60 лева за присъединяване на Държавата в лицето на ТД НАП Варна като кредитор в изпълнителното производство по изп. дело № № 20218920401754 по описа на ЧСИ Х. Георгиев с рег. № 892. Посочената такса се дължи на ЧСИ в случаите, когато присъединява кредитор по реда на чл. 456 от ГПК, а не в хипотезата на чл. 458 от ГПК, при която присъединяването е по силата на закона и актът на съдебния изпълнител в този случай има декларативен ефект.

Поради изложеното обжалваното постановление за разноските в частта му, с която в тежест на длъжника са определени разноси по изпълнението в размер на 24 лева с вкл. ДДС, съставляващи такса по т. 11 от ТТРЗЧСИ е неправилно и в тази част следва да бъде отменено.

Относно таксата по т. 12 ТТРЗЧСИ в размер на 36 лева с вкл. ДДС:

Съгласно т. 12 ТТРЗЧСИ за изготвяне на сметка за размера на дълга от частния съдебен изпълнител се събира такса 30 лева (без ДДС).

По делото липсват доказателства за изготвена сметка за размера на дълга, което да налага начисляване на такса по т. 12 от ТТРЗЧСИ, поради което обжалваното постановление за разноси в тази част следва да бъде отменено.

Относно разноските по т. 31 от ТТРЗЧСИ в размер на 31 лева:

В т. 31 от ТТРЗЧСИ (Допълнителни разноси) са изброени разходите, които съставляват допълнителни разноси. Според Забележка 1 към т. 31 допълнителните разноси са за сметка на длъжника, когато за тях е издаден документ по Закона за счетоводството.

Начислените такси по т. 31 от ТТРЗЧСИ не са конкретизирани по вид и стойност, нито са налице данни за сторени такива. Дори и да са сторени, то същите са за сметка на длъжника, когато за тях е издаден документ по Закона за счетоводството, каквито съдът не установи по делото.

При това положение обжалваното постановление за разноските в частта му, с която в тежест на длъжника са определени разноси по изпълнението в размер на 31 лева, съставляващи сторени от ЧСИ разходи по т. 31 от ТТРЗЧСИ, следва да се отмени.

Нормата на [чл. 73а от ГПК](#) предвижда ограничение на общия сбор от дължимите такси по изпълнението за задължения под минималната работна заплата. Цитираният текст поставя лимит на таксите, но не и на допълнителните разноси в принудителното изпълнение. Не влиза в този лимит и сумата за ДДС. Алинея 2 на чл. 73а изрично изключва от лимита по ал. 1 таксата за присъединяване на взыскател, в случая 60 лв. с ДДС, което не е направено от ЧСИ.

В случая намира приложение [т. 4 на чл. 73а, ал. 1 от ГПК](#), т. к. се касае за задължение в

размер над 50% от минималната работна заплата – 491.44 лв. Минималната работна заплата от 01.04.2022 година е 710 лв. Следователно размерът на дълга е 69,22 % от минималната работна заплата и дължимите разноси не следва да са повече от 70% от минималната работна заплата – т.е. повече от 497 лв.

Тъй като установените по делото разноси за изпълнението са в размер на 352 лева, то размерът им не подлежи на редукция, като останалите до размер на 551 лева, се явяват недоказани по основание и размер.

Неоснователни са и доводите на жалбоподателя, че в размера на таксите по ТТРЗЧСИ се включва и дължимият данък върху добавената стойност, ако частният съдебен изпълнител е регистриран по ЗДДС. Дължимите такси по ТТРЗЧСИ са нормативно определени и представляват възнаграждението на частния съдебен изпълнител за положения от него труд във връзка с извършените процесуални действия. В случая не е налице "договаряне" по смисъла на нормата на чл. 67, ал. 2 от ЗЗД, поради което същата се явява неотнормирана.

Аргумент за обратното не може да бъде изведен от соченото в жалбата решение от 10.04.2019 г. по дело С-214 от 2018 г. на СЕС, тъй като с него се приема за допустима административна практика на компетентните полски органи, съгласно която ДДС за предоставяните от съдебния изпълнител услуги в рамките на производство по принудително изпълнение се смята за включен в събираните от съдебния изпълнител такси. Предмет на разглеждане обаче са били не норми на българското, а на полското данъчно законодателство и практиката на полския върховен съд, който е постановил, че съдебният изпълнител не може да увеличи със сумата на ДДС размера на събираните от него такси. Този краен правен извод обаче е резултат от тълкуване на конкретната полска нормативна уредба, поради което не може да се приеме, че е налице идентичност на настоящия спор с този, разгледан от СЕС. Още повече, видно и от т. 38 от решението на СЕС, съдебният състав е приел като отправна точка на своите изводи обстоятелството, че самото полско законодателство не предвижда възможност размерът на изпълнителните такси да се увеличава с дължимото се ДДС, каквото ограничение не се съдържа в националното ни законодателство по вече изложените съображения за неприложимост на [чл. 67, ал. 2 ЗДДС](#).

Отделно от гореизложеното, следва да се има предвид че [Тарифа за таксите и разностите към закона за частните съдебни изпълнители](#) е приета с [ПМС № 92 от 19.04.2006 г.](#), към който момент е действал [Закон за данъка върху добавената стойност](#), в сила от 01.01.1999 г. и отменен с ДВ. бр. 63 от 04.08.2006 г., регламентиращ като освободени от облагане с ДДС правните услуги, осъществявани от частните съдебни изпълнители. Действащият ЗДДС, в сила от 01.01.2007 г., в първоначалната си редакция регламентира дейността на свободните професии, в т. ч. и частните съдебни изпълнители, за облагаема с ДДС по смисъла на [чл. 3, ал. 2 от същия закон](#), като не предвижда освобождаването им. Следователно, приемането на ТТРЗЧСИ в условията на данъчно законодателство, освобождаващо ЧСИ от задължението да начислява и внася ДДС върху получаваните такси и разноси ясно показва, че волята на законодателя не е била в размера на посочените такси и разноси да се включва ДДС, което обяснява и липсата на изрична разпоредба в Тарифата,

предвиждаща ДДС да се начислява отделно от посочените такси и разноски.

С оглед изложеното съдът приема, че подадената жалба е частично основателна, като постановлението от 05.09.2022 год. следва да се отмени в посочените части, касаещи размера на дължимите от длъжника разноски.

В настоящето съдебно производство не следва да се присъждат разноски. В производството относно дължимостта и размера на разноските не се допуска кумулиране на нови задължения за разноски и разпоредбата на чл. 81 ГПК не намира приложение (в този смисъл и определение № 489 от 17.10.2017 г. по ч. гр. д. № 3926/2017 г. на IV г.о. ВКС, определение № 933 от 17.09.2018 г. по ч. гр. д. № 2845/2018 г. на IV г.о. ВКС).

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба вх. № 30745/15.09.2022 год. по рег. на ЧСИ Христо Георгиев с рег. №892 с район на действие на Окръжен съд - Варна, подадена от И. Н. Б. от гр. Варна – в качеството му на длъжник по изпълнението, постановление за разноски от 05.09.2022 год. по изп. дело № 20218920401754 на ЧСИ Х. Георгиев с рег. № 892, **в следните части:**

1. по т. 5 от ТТРЗЧСИ - за разликата над 96 лева до 168 лева;
2. по т. 11 от ТТРЗЧСИ – за сумата от 60 лева;
3. по т. 12 от ТТРЗЧСИ – за сумата от 36 лева;
4. по т. 31 от ТТРЗЧСИ – за сумата от 31 лева.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалба вх. № 30745/15.09.2022 год. по рег. на ЧСИ Христо Георгиев с рег. №892 с район на действие на Окръжен съд - Варна, подадена от И. Н. Б. от гр. Варна – длъжник по изпълнението срещу постановление за разноските от 05.09.2022 год. по изп. дело № 20218920401754 на ЧСИ Х. Георгиев с рег. № 892 в останалата част.

Решението не подлежи на обжалване.

Заверен препис от решението да се изпрати на ЧСИ Христо Георгиев с рег. № 892 с район на действие района на Окръжен съд – Варна за прилагане към изпълнителното дело. Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____